

Ks 5
N 31

Sõea

Sõnum ja Teretamine

eht

Kannid Laulud Sõea-ajal.

Tallinnas

Trükitud M. Teimann'i kulusid.

1884.

A 4233.

E. R. M.

Sõea

Sõnum ja Teretamine

ehf

Kaunid Laulud Sõea-ajal.

E. R. M.

363

11

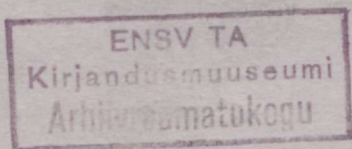

Tallinnas.

Trükitud M. Teimann'i kuluga.

1884.

Tsensuri poolest lubatud. — Tallinnas, 5. Septembril 1883.

36568

Reegister.

Num.	Lehekülg.
I. Sõea sõnum ja teretamine	5
II. Neekruudi Jumalaga-jätmise laul	7
III. Sõea marsimise lugu	8
IV. Sõea-laul	9
V. Maa-rahwa troost sõea-ajal	10
VI. Neekruudi naese wiimne lahkumine	11
VII. Neekruudi pruudi leinamise lugu	12
VIII. Neekruudi ema õhkamine	13
IX. Neekruudi rõõm kuninga meheks minnes	15
X. Keisri kiitus ja eestpalwe, ehk rõõm hõlpsa kroonu teenistuse pärast	16
XI. Jumalaga jätmise laul pruudiga	18
XII. Soldati Jumalaga jätmine	19
XIII. Wahimehe laul	20
XIV. Neekruudi laul	21
XV. Soldati Jumalaga jätmine	22
XVI. Sõea-laul	22
XVII. Hobune ja sõea mees	24
XVIII. Wene sõea-laul	25
XIX. Igatsesine Njamaa järele	26
XX. Sõea-laul	27
XXI. Neekruuti Jumalaga jätmine	29

Juhataja

ehf

Laulude esimesed sõnad.

Num.		Lehekülg.
I.	Tuuturutu, tuuturutu	5
II.	Nüüd pean sõtta minema	7
III.	Nüüd sõea-pasun kangest hüljab	8
IV.	Oh mehed, wennad wõidelge	9
V.	Sest, oh armas Cesti-rahwas	10
VI.	Mo armas mees	11
VII.	Mo kõige kallim peiuke	12
VIII.	Oh minu kallis poiatene	13
IX.	Nüüd tulnud käst ju Keisri käest	15
X.	Palugu nüüd tark ja rumal	16
XI.	Homme pean ma lahkuma	18
XII.	Homme meie marsime	19
XIII.	Kui seisjan piksel pimel ööl	20
XIV.	Isamaa eest astun wälja	21
XV.	Nüüd kaugemaale läheme	22
XVI.	Ära karda kindel rahwas	22
XVII.	Mu hobune, mu felttimees	24
XVIII.	Tee waenlane, et paku saab	25
XIX.	Kui mull maa peal tiivad oleks loodud	26
XX.	Nüüd mehed olge tugewad	27
XXI.	Jumalaga sõbrad, tutwad	29

I.

Sõea sõnum.

1. Tuuturutu tuuturutu!
Noored mehed tulge ruttu!
Ahju peält ja parfilt maha!
Sest et sõea tähed näha.
2. Minge linna liisku wõtma,
Issa-maa eest sõtta tõtma;
Jätke wikatid ja abrad,
Wõtke plüssid, pitkad mõegad.
3. Lööge waenlast wastu rindu,
Püüdke neid, kui metsja lindu;
Saatke neid siit üle mere,
Et saaks rahu iga pere.
4. Waat! ju kuulda sõea kõned,
Sest et nõuuks wõtnud mõned:
Inglis, Prantsus, Taani, Rootsi
Wene wastu tulla platfi.
5. Sest ju mõni kuri teha
Wõtnud sõea tüli teha,
Tõstnud kätt ju Keisri wastu
Kikkunud Ta nõn ja kästu.
6. Et nüüd nõnda nuhtlust saawad;
Ribedaste ennast lööwad: —
Sest nad teeksid Wenast lahti;
Pidawad jeks tühja jahti.
7. Oh sa rumal Poola-rahwas!
Ennast peksma oled wahwas: —
Kus full on siis parem „Keiser“,
Kui see kallis „Aleksander“? —

8. Kumaladki on need teised,
Wingudes, kui pahad seäsed
Püüdwad Poolal' appi minna. —
Katsuge! ja tulge tenna!

9. Meil on mehi, meil on rauda.
Meil on maad, kus leiad hauda;
Meil on tuld ja meil on tina;
Küll see lühendab ju nina.

10. Wene soolad wene leiwad
Wene meest nii wapraks teewad;
Sest need Wene pittkad tiiwad
Teid siit pea koio wiiwad.

11. Kas teil juba meelest läinud?
Mis tee meie merel näinud
Wie kuue aasta ette
Kui teil tuli tühi kätte.

12. Kui siis tühjaks läks full teha,
Nõudsid maalt siin lamba liha;
Siin sa, nii kui ise tead
Said ju lopju mööda Pead.

13. Mis sa nüüdki muud siin otsid?
Kuid et leiad mõned matsid
Dma kerge kulla taha,
Et sa teed meil meele paha.

14. Asjata on kõik su mõte:
Küll see lääb, kui tina wette;
Solgid tühja meie meres
Seda teame igas peres.

15. Ärge püüdke Wene-riiki,
Olgu teid ka mitu liiki;
Teie nõu ja kurja kisa
Raerab meie raudne „isa“.

16. Sest, oh rahwas, ära lohtu!
Kui sa kuuled sõea õhtu
Künna põldu niida heina;
Ära karda, ega leina.

17. Tuleb fiiski sõda seia,
Eks me' seega nõu ei leia?
Wõtkem puid ja kiva pihku,
Lööme waenlastele pihhta.

II.

Refrundi Zumalaga-jätmise laul.

1. Nüüd pean sõtta minema
Ja sugu-wõsasti lahkuma!
Mu wennad, õed ja wanemad
Mind nuttes saatma tulewad;
Neil' wiimist korda annan kätt
Ja walan rohkest' silma wett: —
Ning lähän teele röömuga.

Hurrah! Hurrah!

2. Seält nuttes järel jookseb pruut
Ja tahab anda wiimist suud:
Mu kaela ümber langeb ta
Ja sulab ärda nutuga: —
„Kus on nüüd meie õnn ja rööm?
Nüüd nutan kunni tuleb surm.“
Ma fiiski pean minema.

Hurrah! Hurrah!

3. Oh Liisa, ilus neitsike!
Küll oled priske, kaunike;
Ei teist ei ole nõudnud ma
Mull üksi armas oled sa,
Et fiiski pean lahkuma;
Sest ära liialt kurwasta
Kui marsin ära hulgaga.

Hurrah! Hurrah!

4. Mis wõime teha selle eest?

See kiri tuli Keisri käest,
Et tema abi tarwitab
Nüüd kaitsta meie isa-maad,
Et meie naeste, lastele
Sa kurja teha waenlane,
Sest lähän jötta kartmata.

Hurrah! Hurrah!

5. Kui nään siis waenlast riisuwad

Ja meile kurja tegewad,
Siis wõitlen waprast' surmani:
Ta peab pöörma tagasi,
Et rahu saab mu rahwale
Ja auu mu Keisri Herrale,
Sest isa-maad lään kaitsema.

Hurrah! Hurrah!

III.

Sõea-laul.

1. Nüüd sõea-pasun kangeft hüljab;
Sest mehed olgem tugewad!
Kui waenlane meilt elu püüab,
Siis olgem waprast wõitlejad! —
Waat, juba suurtükk müriseb,
Wäek möega wastu tõliseb!

Wõit meie Keisrile!

2. Sest meie kalli Keisri eest
Küll sünnib wõidelda,
Kus on weel tema sarnast meest,
Nii helde meelega?
Sest lastem püsid paukuda
Ja joostem peäle tormiga.

Wõit meie Keisrile!

3. Oh waenlane küll juurustab,
Ja wäga tugew on;
Meid Jumal siiski aawitab
Ja meie Keisri õnn.
Sest rutakem siis edasi,
Küll waenlane läab tagasi.
Wõit meie Keisrile!

IV.

Teine sõea-laul.

1. Oh mehed, wennad wõidelge!
Nüüd isa-maa eest wapraste:
Et waenlane meist hirmu saab
Ja Keiser auu ja rõõmu näab;

2. Baat neli riiki tulewad
Ja meie Maa sees sõdimad. —
Need laewadega mööda merd
On tulnud nõudma meite werd. —

3. Kas on teil kade süda sees?
Et Wene Keiser rikas mees
Ja riigi piire laialt käib
Sest teidki hirmutada wõib.

4. Oh tühi Inglis mere lind;
Kõik Wene-rahwas naerab sind:
Wõi sina Prantsus Punapart
Sind ootab mõni külla Mart.

5. Neil kängid, kiwid, nuiad käes,
Et tulge seiske nende ees! —
Mis on weel Rootsi, Tänemark?
Teid tapab meie sandi kark.

6. Nüüd tulgu need, kes tugewad;
Ja tühjast tüli tegewad;
Kui Wene wahwust nägewad,
Siis warssi nurka pugewad.

7. Siin oma kalli Reisri eest
Nüüd wõitleme kõik südamest;
Et rahu saaks see riigile,
Auu meie Aleksandrile.

V.

Kolmas sõea-laul.

1. Gest, oh armas Gesti-rahwas
Ole rahul kartmata!
Küll sind kaitseb meie wahwas
Keiser suure hoolega.

2. Eks sa ole enne näinud
Wene Reisri waprust teäl;
Kui on teised tüli teinud
Sai ta wõimust nende peäl'.

3. Eks see tule meie meele,
Mis see Prantsus Moskus sai;
Kui ta tuli pitka teele,
Oma wäge sinna tõi.

4. Külm neid wõttis, talwe tappis
Nälg neid piinas otsata:
Wene-maa neid hauda matis,
Prantsust suure wäega.

5. Seda tegi nõu ja tarkus
Meie Reisri südames,
Et see lõukoer Wene wõrkus
Seisis häbits ilma ees.

6. Kui sa nüüdki sõea kärast
Kuuled Maa ehk mere peält;
Ära kahwata seepärast,
Tõsta lauldes rõõmu heält!

7. Küll su wara ja su majad
Goiab Keiser hoolega,
Teeb su ette rauast rajad,
Et sind waen ei kätte sa.

VI.

Refrundi naese wiimne lahkumine.

1. Mu armas mees,
Nüüd silma wees
Ja wäga ärda nutuga :
S'ust pean ma
Nüüd lahkuma !
Kes wõtab mind nüüd aidata ! ?

2. Küll Jumal meid
Nii kui ka lõik
On ühte pannud armuga,
Ja fiiski nüüd, —
Meil pole süüd, —
Meid wõta jälle lahuta' !

3. Ei fiiski ma
Sind unusta.
Waid kannan ikka südames ;
Sull truuiks jään,
Kunni sind nään
Üksford seäl röömsa taewa sees.

4. Kus lahkumist
Ja leinamist,
Ei waewa, häda, kurwastust
Meil pole seäl,
Waid armu meel
Meid ühendab siis igawest'.

5. Nüüd mine sa,
Jumalaga,
Jää armus puhtaks truuieste ;
Kõik kurjad nõud,
Sull' olgu õud,
Mu peäle mõtle järgeste.

6. Ja wõta ka
Beel paluda
Doojad, ju waese naese eest,

Et aitaks mind
Nii kui ka sind;
Kõik head sull' soovin südamest.

7. Et jahutaks

Ja kuivataks
Mu rasked silma pisarad
See Issand siin,
Kus rist ja piin
Meil' patu pärast tulevad. —

8. Oh Issand Sa

Nüüd anna ka
Mull' kõiges hädas kannatust,
Et lootes ma
Võin oodata
Sult risti järel' rõõmustust.

VII.

Refrundi pruudi leinamise lugu.

1. **M**u kõigekallim peiuke!
Sind nutab taga neiuke:
Küll olen ma su armsam pruut,
Seks südant andsime ja suud;
Et nüüd see nõu meil nurja läin'd,
Ei ole ma, ei sina teind

Oh armas peig'!

2. Oh Jumal! Jumal! Sinu nõu
Räib praegu üle meite jõu!
Meilt murab „armu sideme“
Ja haamad rasket' südame:
Kas pole arm' meil tõsine!?
Või mina puhaks neitsike!?

Oh kallid peig'!

3. Meil oli truu ja kindel meel
Siin selle ilma elu teel,
Küll armust aita' teine teist
Ja kokku jääda igawest;
Kuis tuleb meil nüüd lahkuda?
See wõtab südant kõhkuda!

Oh ilus peig'!

4. Et küll see ilm meid lahutab:
Küll ta meist truust näha saab;
Sest „arm“ on surmast mägewam,
Ka Maast ja Taewast tugewam;
See tõmbab häda oru seest
Meid taewa kokku igawest.

Oh magus peig'!

5. Küll Jumal katsub nõnda wist: —
Kui juhtub meil nii raske rist: —
Kas „armastus“ meil „puhas truu“,
Wõi „see“, mis tunneb liha luu,
On elaw, waimulik meil arm',
Siis ühendab meid Looja sõrm
Seäl igawest.

VIII.

Nefruudi ema õhkamine.

1. Oh minu kallid pojakesed
Kes minu rindus imenud:
Kui olid alles wäetifene,
Ma sinu üle walwanud,
Et nüüd ju täieks meheks said,
Weel suuremat mull' kurbdust töid.

2. Nüüd lähäd wõera maale sinna
Ja jätad wanalt üksi mind,
Kus lepi naeal tuigun mina,

Mull' põle hädas abiks sind;
See mure, kurvastus küll wiib
Mu halid juukses hauda siit.

3. Oh poeg nüüd siiski kanatades
Ja lootes Loojad palume:
Kes meile elu teed nii seädes,
Wõib abiks tōta peage;
Ta teab kõiges hädas nõuu,
Seft olgu Temal üksi auu.

4. Siis mine, poeg, ja Loojad palu,
Ja nõua õigust südames;
Kas juhtub sull' siis rōõm, ehk walu,
Siis on Ta sinu abimees.
Ehk teise ilma otsa lääd,
Seäl hoidwad sind su Jsa käed.

5. Küll Jumal annab mull' ka armu
Ja kuiwatab mu pisarad,
Mind kutsub rahus mulla pōrmu,
Kus õnsad ihud hingawad:
Ja kui seält ükskord tõuseme,
Siis saame feltsis taewasse.

IX.

Rekrundi rōõm kuninga meheks minnes.

Wiisil: Kui hale on sell lahkujal!

1. Nüüd tulnud käst ju Reisri käest,
Mis hüüab wälja iga meest,
Neid, kele peale langes loos, —
Ehk Mari, sa mu kallis roos
Küll nutab kawa järel' mind,
Kell' südant muljub sinu rind:
Meil tuleb siiski lahkuda
Nüüd nutuga!

2. Sest kallis Mari kannata
Ja kurvad paleb kuivata;
Meil' Jumal seädnud seda teed,
Ei maksa rängad silma weed;
Kui armastus meil truuiks jääb,
Küll meie tee veel ühte lääb;
Sest lõppegu see hale nutt;
Mu kallis pruut!

3. Ma pole teinud rasket süüd,
Ei lähä see eest wangi nüüd,
Waid Keisri Herrat teenima —
Ja sugu wõsa kaitsema, —
Kes tasub auu ja palgaga,
Ei nuhtle paha malgaga:
See tröösdib meite südame,
Mu armuke!

4. Kui olen teenind auufaste
Ja sõna kuulnud truuike,
Siis, pärast saan ma armu leib,
Mis Keisri heldus anda täib.
Siis tulen koju leian find,
Kui auu tähti kannab rind.
Oh rõõmu, mis saab meile siis!
Mu kallim hülis!

5. Siis elu waew kõik unustud,
Kui südant anname ja suud
Ja lööme armastuses kätt.
Et filmad jookswad rõõmu wett:
Siis tuleb kihlus, laulatus
Ja abi-elu alandus,
Ning rõõmus õnneast' elame
Mu inglise!

6. Siis pole enam lahetust
Ei waewa, häda kurvastust. —
Silm filma waatab rõõmsast' siis,
Kui waga tuwikeste wiis,

Ja suuremaks rõõm lähäb weel,
Kui mängib laps ju kätte peal!
Nii uuendab meid elu rõõm;
Mu ilu kroon!

**Keisri kiitus ja eestpalwe, ehk rõõm hõlpsa
kroonu teenistuse pärast.**

X.

Wiisil: Urge nutke noored neiud.

1. Palugu nüüd tark, ja rumal:
Onnistagu helde Jumal;
Meie kalli Keisri Herra,
Kes on teinud mitme wõrra
Oma alamaile head;
Seda, wend! ka sina tead.
Nüüd on hea riie, söök,
Maha jäänd ka wana lõök.

2. Seädused Ta teinud uued,
Annud lahked munder-küued,
Kadund kõwa kaela pindel,
Ja see kõrge waskne kübar.
Mis neil kanda oli täbar;
Nüüd, kui jalkad on ta wäed
Kiidis, nii kui isi näed.

3. Kandwad kerget herra mütsi; —
Kaela pangu siidi, siiti
Wõtku ümber kallist westi,
Kellel ita jõudu, lusti,
Pistku ka weel uuri tasku,
Põle jellel keelu käsku.
Ja weel muud, mis ma ei tea,
On nüüd kroonu mehel hea!

4. Wana muistne kapsa laga
Arwaste nüüd tuleb taga
Süüa teise leeme wahel

Meie aegse kroonu mehel;
Järgest' kartohvliid ja liha
Kinnitawad meeste teha,
Sagedaste ülem katsub,
Kas neil supp ka hästi matsub.

5. Lühendub ka on need pääwad,
Mis naad teenistuse jääwad,
Kes on terve, tugew kehast
Ja jääb rikumata sõeast,
Saab weel oma käe peal olla,
Enne, kui läab mulla alla,
Suurem ofa oma iga,
Mis siis kroonu elust wiga? —

6. Ei taal maksa enam pea,
Ega näljast ta ei tea,
Kroonu annab moona wakka,
Oma tööga aitab takka,
Et ta noorik sest wõib süüa,
Wahest matti ära müüa;
Nõnda elawad naad kenast',
Nuusjal wiisil toitwad ennast.

7. Seda teeb kõik Keisri heldus,
Kelle läbi rööm ja julgus
Tõuseb noorte meeste rindus,
Jäta elu suitsu wingus,
Ja kõik musta talu põlwe,
Mis neid waewab sui ja talwe;
Et saaks puhast kroonu elu,
Ja nääks Keisri auu ja ilu.

8. Kus saab targemaks ta mõte,
Kui ta wiimaks astub ette
Mjutab siin talu paika,
Tunneb parem elu maita;
Tahma, suitsu, risu muda
Põlgab siis ta targem süda,
Klaasist aknad paneb ette,
Korsna pistab üles lafe. —

9. Oh mu suur ja kallis Keiser!
Meie armas Aleksander!
Sind, ja helde riigi-Isa!
Kiidab minu laulu lisa!
Kes Sa tark ning suur ja waga!
Ei sa kiusa waljust' taga
Omad alamad ja orjad,
Waid ja nende õnne korjad.

10. Igauks, kell' meel ja mõistus,
Ja ei keela tuimus, laiskus;
Wõtku südamest nüüd kätte,
Astu palwes Looja ette!
Palugu et wägew Jumal!
Elu pitkendamal,
Et ta elaks riigi õnneks,
Ja ka meitest rõõmu tunneks!

(Wimne salm lauldakse teisel wiisil.)

11. Tõusku taewas Isa ette
Palwed meie Keisri eesi!
Isand wõtku oma kätte
Hoida seda wõitnud meest!
Et me' tema warju all
Rahus elaks omal maal. —
Seda soowin mina ka
Dma **W** **T** nimega!

XI.

Jumalaga jätmise laul pruudiga.

1. Homme pean ma lahkuma,
Pean Jumalaga jätma
Dma armsa pruudiga,
Mure saab mind wõtma;
Et ma üle kõige sind
Olen armastanud.
Pean sind maha jätma.

2. Kui taks armast sõpra on,
Kes end häästi tundwad,
Kurwastus neil osaks on
Kui naad ühest lah'wad ;
Palju suurem on weel piin,
Kell siin armufene',
Ja peab lahkuma.

3. Seal rohu wälja peal
Ditfes mu noor elu.
Kas ma pean siis ilmas teal
Gemalt otsma tulu ?
Kui sull paha teinud ma,
Katsu unustada.
Ma pean lahkuma.

4. Iga tuule õhk, mis suud
Sinu palgil annab,
On ju minust läkitud,
Õhkamisi kannab
Sinu poole wõeralt maalt.
Pea meeles mind,
Pean just lahkuma !

XII.

Soldati Jumalaga jätmine.

1. Homme meie marsšime,
Jää Jumalaga nüüd.
Siin ööpik laulis lahkeste
Mu pruudi ufse ees.
Nüüd lõpnud hää ja laulmine
Dts armastusel kääs.
Jää Jumalaga nüüd,
Meie peame lahkuma.

2. Homme meie marsšime,
Jää Jumalaga nüüd.
Meil juba finni seutud paun,

Ja armastus ta sees.
Ju truumi pörin kuulda on,
Ja minek minul kääs.
Jää Jumalaga nüüd,
Meie peame lahkuma.

2. Siis wiimist kord kätt anna weel
Mu armas peiuke.
Kui reisis mõeral maal, ja teel,
K pauna lahti tee.

XIII.

Wahimehe laul.

1. Kui seisjan piksel pimel ööl
Ma ainu üksi wahi peal,
Mu mõtted aga käiwad seal
Mu armsa armukesse peal.

2. Kui lipu kaasa läksin ma,
Siis suud mull' andis armuga,
Mind rinde wastu pigistas, —
T'al filmad seisid pisaras.

3. Ta nüüdki armastab mind weel,
Sest rõõmus on mu süda, meel:
Ehk tuul küll puhub külmaste,
Mu süda tuisub soojaste.

4. Sa wäikse küünla walgusel
Nüüd istud lambris, walgusel,
Teed palwet armsast südamest,
Ka kaugelt, oma peiu eest.

5. Kui sa siis nutad kurptuses,
Ja mõtled, et ma häda sees.
Jää rahul, Jumal kaitseb meid,
Head truuid, wapraid soldatid.

6. Nüüd warsti ümber wahi tund,
Nää armuke, nüüd magust und.

Ma saan ka minna magama,
Mull unes ennast näitab sa.

XIII.

Refrundi laul.

1. Isamaa eest asdun wälja,
Warsti, kroonud teenima;
Ei ma sõda seisust põlga,
Teenin Keisert röömuga.
Omaksed küll jääwad maha,
Aga, mis wõib fenna teha.
2. Ega mehed loodud põle,
Ranu taga aeama,
Ega selle tarwis ole,
Ahju taga laiselda.
Kes on mees, see tahab minna
Wõera maale, wõera linna.
3. Kroonu mind seal hoiab hästi,
Hoolt mu eest peab murega,
Annab selga kroonu westi,
Pähe mütsi tutiga.
Siis ma elan röömu sees
Kui üks õige kroonumees.
4. Kui siis lähed sõda lahti
Mõne riigi naabriga.
Noh, siis oskan teha jahti,
Pistan pajuneediga.
Õige soldat maenlast tao,
Oma Keisrile tee auu!
5. Spin selgetš Wene keele,
Kui ju tulen tagasi,
Siiski oma Gesti meele
A ei anna iialgi,
Zuba warsti lähen ma
Kroonud teenima. Hurra!

XV.

Soldati Jumalaga jätmine.

1. Nüüd kauge maale lähen ma,
Suust isamaa, pean lahkuma;
Ei tea, kas enam ilmas find
Saan näha kallis Eesti vind.

2. Sest Jumalaga jääge nüüd!
Mind kutsub wälja Keisri hüüd,
Et kui on sõda mäsamas,
Siis wägi walmis, ootamas.

3. Küll hale on mull lahkuda,
Ei sellest wõi ma kohkuda.
Ma olen ikka walmis mees
Et seisaks sõea tule sees.

4. Mull kätt weel antke, wanemad,
Kõik sõbrad, ja ka tuttavad.
Mu pruut nüüd seia tule sa,
Ja anna suud mull armuga.

5. Miks nutad sa nii halelast,
Ja kaebad, õhtad kõigest wäest.
Küll aeg meid ükskord ühendab,
Ehk käik nüüd seekord lahutab.

6. Meil mälestuseks wõta sa
See sõrmus, minu nimega;
Ja kui mind tapab waenlane,
Siis waikfeld leinama mind jää.

XVI.

Sõea laul.

1. Ära kardada, kindel rahwas,
Ära kohku Eesti maa,
Dle hooleta, ja wahwas:
Waen find iialgi ei ja.

2. Kui ja kuuled sõea kääst,
Olgu maa ehk mere pealt,
Ära kahwata see pärast,
Bäse maha laulu häält.

3. Ei find wiimi talgu tansus
Segada find rõõmu sees
Punapart, see uhke Pransus,
Totter Türk, ehk Inglis mees.

4. Wenelane ootab ammu,
Ammu sõeal otsa teeks,
Et maailm nääks meie rammu,
Jälle Wene wahwust nääks!

5. Aga nemad just kui mängis
Küla lapsed lagedal,
Sirutawad ennast sängis,
Jookswad tühjalt taewa all.

6. Soome maa sai juba näha
Seda kanged mere meest, —
Kookis läbi nende keha,
Kes ei jõudnud ära eest.

7. Kütud lastsid läbi naha
Põhki lastid maks, ja kops,
Tõiwad madrust mastist maha,
Purju puudest pips, ja pops.

8. Kui ta wiimati nii mäsfas
Musta meres kõigest wääst,
Sai ta fugada Odesfas,
Wahwa Segalowi kääst.

9. Kui see kuulus mere wägi
Wäga wääti linna all,
Juba nõnda waewa nägi,
Mis ta siis teeb Tallinna'l!

10. Meil on püüsi, meil on pommi
Mööda walli, mööda merd.
Küll me'e anname t'al wommi,
Walame ta wihast werd.

11. Sest mu rahwas, ära leina,
Ei see too sull parandust, —
Dõika wilja, niida heina,
See toob talweks warandust.

12. Diska siis, ja tõsta jalga!
Hüppa õlle-kapaga!
Elu rõõmu ära salga,
Tansi taari-napaga!

13. Bene wennad, sinu majad
Hoidwad suure hoolega,
Teinud sulle rauast rajad,
Et ei suli sisse ja.

14. Küll sind Bene-kotkas katab,
Et sa rahus, rõõmus jääd,
Dma waenlast maha matad
Mõõda merd, ja mõõda maad.

XVII.

Hobune ja sõamees.

1. **M**u hobune, mu seltsimees!
Meil warsi lahing kääs.
Kui langen ma, ehk langed sa,
Ehk saame surma korraga;
See põle meite wääs.
Sest karga weel,
Jõud on mu käääl,
Wõin waenlast taguda!
Hurra! Hurra! Hurra!

2. Ehk wiimast kord sa kannad mind,
Sa tart, ja kallis loom.
Siis walmista, et wõitfid sa
Mõnd waenlast puruks tallata,
See oleks minu rõõm.
Hei! hüppa nüüd

Nii, kui sa wõid,
Waen algab trummiga.
Hurra! Hurra! Hurra!

3. Baat', seda wiisi, tükite,
Sull sees on kange elu,
Sa waenlasi ju purustand,
Kolm on mo mõgast surma saand.
Oh juba haawa walu
Sind waewab wist,
Sest kaela seest
Sull weri hakab tilkuma.
Hurra! Hurra! Hurra!

4. Mu hobu, ära hooli sa
Sest wäikse, kerge haawast!
Ju mina ka sain kriimusta,
Ja mõega hoopi katsuda.
Nüüd lähme jälle wahwast!
Baat' jälle üks siin surma läks,
Mu mõega hoobist langes ta.
Hurra! Hurra! Hurra!

5. Nüüd langen warsti maha ka
Su seljast, mu truu hobu,
Sest kuul mull tungis südames',
Ma suren kui auus sõeamees.
Nüüd mine minu kodu,
Seal kuuluta, XIX
Et surin ma. —
Wõit jäägu meile õiskan ma
Weel surres wiimast kord hurra!

XVIII.

Wene sõea laul.

1. Tee waenlane, et paku saad
Ja Wene piirtest eemal jääd.

Seft Wene wägi waenlast lööb,
Ja temale ka häda toob.
Seepärast kuulus Wenemaa
Wõid olla ilma hirmuta.
Sull wääd walmis seisawad,
Kes riigi piireid kaitsewad.

2. Seft Wene soldat julgust täis,
Lõi waenlast ifa, kus ta wõis;
Ei pidand kinni soe, ei külm
Ei hirmu tee tal tuisk, ei tolm.
Seepärast suur lai Wenemaa,
Wõid olla ilma hirmuta.
Su pojad lähwad wapraste
Küll läbi soo, ja läbi wee.

3. Naad waenlast patu ajawad,
Nii, et naad hirmus ägawad.
Eh! olgu lume ang küll ees,
Neil julgus ifa südames.
Ei pala kõrb, jää, karumaa
Wõi neid küll ära kohuta.
Seepärast ja suur Wenemaa,
Wõid rahul olla hirmuta.

XIX.

Igatsemine isamaa järele.

1. Kui mull maa peal tiivu oleks loodub,
Sondals kalli maale tagasi.
Rust ma juhtumiste läbi toodub
Räima mööda wõeraid radasi. —

2. Wõeral maal ja oled minu meeles
Eestimaa, kui kultse tähtega.
Riituses ja tõlad minu keeles,
Mõtlen su peal igatsusega.

3. Sinu pinnal olen elu algand,
Sinu sees ma suureks kasmanud;
Sinu waenlasi ma ita olen põlgan'd,
Sinu sõpradega õiskanud. —

4. Aga nüüd ma olen sinust lahkund,
Igatsen su järel wõeral maal.
Siiski, süda, ära ole kohkund!
Eht saan käia weel su pühal ra'al.

5. Ma siin ümmer piirdub wõerast rahwast,
Wõeral maal, ja wõera keele sees.
Ei ma mõtle paljalt so peal kehvast,
Waid sa rajatud mull südames.

6. Millal tuleb tund, et saan sind näha,
Minu armastatud isamaa.
Eestimaa, sa oled mulle püha,
Senni kui siit ilmast lahkun ma.

XX.

Sõea laul.

1. Nüüd mehed, olgem tugewad!
Üks tibe tund on kää;
Meid kutsub sõtta sõea hää,
Ja kõik, mis meil on armas weel,
Jää meist nüüd järele!

2. Mei' ümber seisab hulgatest,
Üks kallis rahwuke,
Ja Jumal on meid sellega
Su koku liitnud werega,
Nüüd temast lahkume!

3. Siin andwad hallid wanemad
Rätt nuttes poeale,
Seal seiswad wennad, õed ka,
Ja sõkrad naabri meestega,
Kõik nutwad ärdaste!

4. Jah, oh kui näutumaks läind
See waene pruudife,
Ja naeste kisa ifa peal
Ja laste hale nutu hääl,
Käib läbi südame!

5. Seepärast, mehed rutakem,
Ja wõtkem lahkuda!
See wiivitus waat aga teeb,
Et süba väga raskeks lääb,
Ja ei wõi parata!

6. Siis jääge Jumalaga nüüd!
Teil olgu kindel meel!
Ja uskuge, et Jumal teid
Nii hästi aitab, kui ka meid,
Sest ta on siin ja seal!

7. Lei' eest nüüd sõtta läheme,
Ja meie Keisri eest;
See mõte teeb meid tugewaks,
Ja kaotab ka suutumaks
Kõik kartust südamest!

8. Et hooplegu siis waenlane!
Ta tulgu wihaga!
Kui teie peale mõtleme
Siis lööme wastu wapraste,
Ja Jumal meiega.

9. Kes langeb meie seltsi seest,
See hütiab surses weel;
Oh wennad, mehed wõidelge!
Nüüd Isamaa peal mõtelge!
Ja sureb rõõmuga!

10. Kui waenlane siis hirmu saand,
Ja lahkub igalt poolt,
Siis täname kõik südamest
Suurt Jumalat, kes teie eest
Ka heldest kannud hoolt.

11. Nüüd jääge Jumalaga kõik
Teil olgu kindel meel!
Ja usfuge, et Jumal teid
Nii hästi aitab, kui ka meid,
Ta aitab siin ja seal!

XXI.

Refruudi Jumalaga jätmine.

1. Jumalaga sõbrad, tutwad,
Reisima mu wennad rutt'wad,
Pean ühes nendega
Ma siit äraminema.

2. Wene polgud ootwad ammu
Kügemendid astwad sammu;
Mina pean ühes ka
Wõera maale reisima.

3. Wene riik on suur ja lai,
Wene Keiser priiust tõi;
Sest mu rind ka rõõmustab,
Wene maa eest wahmustab.

4. Tulgu nüüd kas Türl, ehk Prantsus,
Inglis mees võib olla tantsus;
Ma neil' näitan joonega
Wene tuld, kui noolega.

5. Kui on tarwis sõtta minna,
Esimeseks astun fenna,
Wõtan kätte piigi, mõega,
Seda teen ma kohe, tõega.

6. Siis ma raiun nii, mis raksub,
Lassen püssi nii, mis plaksus.
Kihutan kõik Wene raealt,
Tuld neil' annan õige sojalt.

7. Kiidelgu naad nii kui tahtwad,
Wene mehed, need on wahwad,

Gestlased weel kõige ees
Aftwad ette wene wääs.

8. On mull Jumal terwist annud
Ja ka wõitu osaks pannud;
Wõin weel termelt kodu saada,
Dmakšid sün röömustada.

9. Siis ma kannan rindas risti
Auu märgiks, nii kui kästi,
Wõtan ka weel noore naese,
Rena priske, mitte waese.

10. Sest nüüd jääge Jumalaga,
Urge wõtte kurbastada,
Mina lähen esteks jenna
Peeterburi uhke linna.

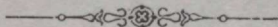
M. L.

Alnimetud raamatud on üksikult ja hulga viisi saada, Tallinnas suure Paltiskimaandil M. Teimann'i majas № 191A.

1. Laulud Kodumaa nurmedel à . . . 20 kop.
2. Sõea sõnum ja terefamine à . . . 10 kop.

Jälle müüad saavad head protsjendid.

Blind: 10 top.